

[O. Mathiasen.]

„Som frivillige kan antages såvel mænd som kvinder.“

Som det fremgår af bemærkningene, har kvinder ikke kunnet få ansættelse i militæret hidtil på lige fod med mænd. De har, som det vistnok hedder i militærsproget, ikke kunnet få fuld militær status. Det kan de nu, selv om de stadig væk skal være tilknyttet kvindekorpserne. Det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen sagde, at det glædede ham, at dette var kommet med. Skal man nu lykønske kvinderne til sejren? Det ærede medlem fru Else-Merete Ross var knap så begejstret, og jeg er ganske enig med det ærede medlem. Vi mener, at alle borgere i alle forhold i vort demokratiske samfund selvfølgelig må være fuldt ligestillede, og at der må være fuld ligestilling mellem mænd og kvinder, men alligevel, man kan kalde mig gammeldags, om man har lyst til det, det skal ikke genere mig, i al fald tror jeg, i hvert fald håber jeg, at danske kvinder ikke i større tal vil tage imod den fremstrakte venlige hånd fra militæret. Jeg tror og håber på, at der stadig bliver en stigende flok af kvinder, som hellere vil gøre en indsats i det aktive fredsarbejde og lade mandfolkene være ene om at dygtiggøre sig i krigshåndværket, lade mandfolkene være alene om den vildfarelse, at det militære forsvar af vort land kan nytte noget eller i det hele taget føre til noget godt.

Jeg nævnedes for lidt siden de mange grader, der findes i befalingsmandsgrupperne. Jeg synes, der kunne være grund til at spørge, om det er nødvendigt med et så voldsomt stort befalingsmandskorps. Det er klart, at skal vi have et omfattende militærsystem — det skal vi jo efter det høje tings flertals mening — skal der selvfølgelig også være mandskab til uddannelsen af de unge mænd i krigshåndværket og altså også kvinder, men jeg finder det forkert, at man tillægger befalingsmændene en hel række forskellige opgaver, som efter min mening går ud over de stærkt begræn-

sede militære. Jeg skal nævne et par eksempler.

Da lovforslaget om hærens organisation, det såkaldte militærforlig, var til behandling her i tinget i 1960, blev der fra flere sider, især af den radikale ordfører, hr. Lannung, givet udtryk for glæde over, at loven gav adgang til, at soldater i tjenestetiden nu også kunne få en erhvervsbetonet civil uddannelse. Det var det, det ærede medlem fru Else-Merete Ross talte om. Den radikale ordfører dengang mente, at man hermed løste et vigtigt samfundsproblem. Militærtjenesten kunne på den måde, sagde hr. Lannung, blive et vigtigt led i ungdommens uddannelse, så de unge mænd fik lejlighed til at dygtiggøre sig til deres civile erhverv ude i samfundet. En sådan uddannelse praktiseres nu i militæret. Jeg ved ikke, hvilke resultater det giver, men jeg ved i hvert fald, at militæret reklamerer meget for den; der tilbydes de unge mænd en kostbar uddannelse gratis, som det hedder; må jeg i parentes dog tilføje den bemærkning, at det er staten, det vil sige skatteyderne, der betaler reklamen for militæret.

Vi er i mit parti ikke tilhængere af denne ordning. Selvfølgelig ser vi hellere, at de unge mænd foretager sig noget nyttigt, når de endelig skal være i militæret. Der kunne måske endda være grund til at fremhæve dette stærkere endnu, men for det første mener vi, at det ikke er det militære befalingsmandskabs opgave at undervise de unge i samfundskundskab og opdrage dem til at blive nyttige borgere i det civile samfundsliv, og for det andet, hvis det er rigtigt, således som den radikale ordfører sagde i 1960 her i tinget, at militærtjenesten føles som et tomrum i de unge værnepligtiges tilværelse — og det lyder meget sandsynligt — så skylder man efter vor mening de unge at forkorte deres militære tjenestetid, således som militærforliget gav et løfte om, som endnu ikke er opfyldt, så at de kan komme hjem fra tjenesten noget før og fortsætte deres ud-